

Mi, zaposlenici u javnim i državnim službama, izloženi smo stalnom smanjenju razine materijalnih prava i plaća, a pogotovo u posljednjih godinu dana. Ni prethodna vlast nije nas štedila. Ili nam je smanjivala plaće, ili je to višekratno pokušavala, pri svakom novom rebalansu. Vlast i politika to ne radi samo u ime i u vrijeme krize, radili su to i prije krize u ime tzv. „rasterećenja gospodarstva“.

Scenarij je uvijek isti: novca nema, treba ga namaknuti smanjenjem plaća zaposlenih u obrazovanju, znanosti, zdravstvu, socijalnoj skrbi, policiji, državnoj upravi. Nova vlast je pri tome uvela novinu: ako sindikati ne pristanu u „pregovorima“, uzet ćemo im zakonima koje donosimo po hitnom postupku.

Proteklih godina počesto smo sami pristajali na smanjenja, držeći to moralnom obavezom radi solidarnosti s drugim radnicima. No, svi ti napori nisu donijeli nikakva ploda. Samo tonemo u dublju krizu. Broj nezaposlenih se ne smanjuje, već se povećava. Postoje mnogi u društvu koji stoje neusporedivo bolje od nas, a kojima nikada niti jedna vlast nije došla s prijedlogom o odricanju.

Uz takav šikanirajući odnos prema vrijednostima našega rada, uvijek je išao val propagande protiv naših zaposlenika i njihovih sindikata, utemeljen na lažima medija i politike. Čuli smo da nas je previše, a zapravo nas je premalo, čuli smo da su radnici krivi što javni sektor nije efikasan, a ne politika i organizatori posla u njemu, čuli smo da nas javno nazivaju parazitima, a čuli smo i da drugi zarađuju našu plaću...

Da bi vlast ostvarila svoje sebične ciljeve, pored diskriminacije, uvreda i poniženja, odlučila je zakonima ukidati kolektivne ugovore, zakonima usitniti sindikate, međusobno ih posvađati, ismijati socijalni dijalog i sve to rušeći međunarodne konvencije i radne standarde.

Ovom se nasilju ne vidi kraja i samo je pitanje kada će Vlada sindikatima i zaposlenima u javnoj upravi predložiti novo smanjenje materijalnih prava, osnovice, otpremnina ili... Uz ovakvu ekonomsku politiku to je neizbježno.

Trebamo li se zajedno s našim članovima tome oduprijeti ili se s time pomiriti i na to naviknuti? Što možemo i što ima smisla? Što naši članovi mogu i na što su spremni.?

Ako sindikati ništa ne poduzmu, nema nikog drugog tko to može.

Odgovor na ova pitanja i moguće zajedničke akcije pronadimo na skupovima sindikalnih povjerenika 9. travnja u 15:00 sati u **Zagrebu**, 11. travnja u 14:30 sati u **Splitu**, 15. travnja u 14:30 sati u **Osijeku** i 17. travnja u 14:30 sati u **Rijeci**.

Kao pojedince bilo tko nas može pregaziti, ali kao udruženu snagu svatko nas mora respektirati!